

Opracowany przez:

Komisję Etyki, Tradycji i Zwyczajów Łowieckich
Naczelnej Rady Łowieckiej
Przyjęty przez Naczelną Radę Łowiecką
6 czerwca 1992 r.

Łowiectwo jest szczególną dziedziną życia społecznego- łączy w sobie harmonijnie ochronę przyrody ojczystej i wykonywanie polowania, walor kulturalno- oświatowy i rekreacyjny, wartości wychowawcze i gospodarcze. Zadania te realizują myśliwi zrzeszeni w Polskim Związku Łowieckim, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi, statutowymi i regulaminowymi oraz w oparciu o tradycje , zwyczaje i etykę łowiecką.

W historii Polski łowiectwo zajęło znaczące miejsce, wnosząc istotny wkład do materialnej i duchowej kultury narodu, co znalazło odbicie w sztuce i uformowało trwałe wartości obyczajowe oraz moralne.

Współcześni myśliwi starają się te wartości kultywować, rozwijać i wzbogacać, przestrzegając w swej działalności nie tylko przepisów prawa, regulaminów i statutów, lecz również norm etycznych oraz zwyczajów.

ZBIÓR ZASAD ETYKI

1. Myśliwi zorganizowani w Polskim związku Łowieckim realizują cele polskiego łowiectwa. Przynależność do Polskiego Związku Łowieckiego jest świadomie i dobrowolnie przyjętym obowiązkiem- statutowym i moralnym- czynnego uczestniczenia w rzetelnym wykonywaniu wszystkich zadań naszej Organizacji , a prawo posiadania i używania broni myśliwskiej do celów zgodnych ze statutem PZŁ i regulaminem wytwarza poczucie zwiększonej odpowiedzialności.

2. Myśliwy za swój podstawowy obowiązek uważa rzetelne przestrzeganie norm prawa łowieckiego oraz pełne podporządkowanie się wymogom dyscypliny organizacyjnej.

3. Myśliwy nie ogranicza swego udziału w łowiectwie wyłącznie do wykonywania polowania. Troski o hodowlę i ochronę zwierzyny nie pozostawia kolegom. Wykonując polowanie i inne czynności związane z gospodarką łowiecką ma na względzie dobro przyrody ojczystej, jej zachowanie dla przyszłych pokoleń, wykazuje dbałość o środowisko przyrodnicze człowieka i równowagę ekologiczną.

4. Myśliwy nie szuka w uprawianiu łowiectwa korzyści materialnych, myślistwo bowiem nie może być środkiem do ich osiągnięcia. Najcenniejszą korzyścią myśliwego jest obcowanie z przyrodą oraz doznawanie przeżyć łowieckich i radości w gronie braci myśliwskiej.

5. Materialnym wyrazem sukcesu myśliwego są trofea. Zdobyte trofea myśliwy darzy szczególnym szacunkiem, preparuje je i konserwuje, a udostępnienie na wystawie uważa za

zaszczytny obowiązek.

6. Myśliwy stale pogłębia swą wiedzę zarówno w dziedzinie ekologii i gospodarki łowieckiej, jak również historii i tradycji polskiego łowiectwa. Jest stałym czytelnikiem książek i czasopism o tematyce łowieckiej.

7. Myśliwy uczestniczy w realizacji zadań statutowych PZŁ, angażując całą swą wiedzę i doświadczenie.

8. Myśliwy podczas wykonywania polowania oraz prac hodowlanych w łowisku kieruje się zasadą nadrzędności gospodarki rolnej i leśnej- współdziała z właścicielami gruntów w trosce o ochronę zwierzyny.

9. Przebywając w łowisku myśliwy okazuje szacunek dla pracy rolnika i leśnika. Swym zachowaniem stwarza atmosferę wzajemnej życzliwości.

10. W kontaktach z ludnością zamieszkałą na dzierzawionym terenie myśliwy swoim postępowaniem przyczynia się do utrwalenia dobrej opinii o Polskim Związku łowieckim, popularyzuje wiedzę o nowoczesnym łowiectwie, stara się pozyskać dla niego sprzymierzeńców, zwłaszcza wśród młodzieży.

11. Przyjęte na siebie obowiązki organizacyjne myśliwy wykonuje rzetelnie. Zaufanie i wdzięczność kolegów są jedyną za nie rekompensatą.

12. Myśliwy wrażliwy jest na problemy społeczności lokalnych i w miarę możliwości stara się pomóc w ich rozwiązywaniu.

13. Myśliwy dba o mienie koła łowieckiego. Swe materialne zobowiązania wobec Związku reguluje punktualnie i rzetelnie.

14. Myśliwi solidarnie uczestniczą we wszystkich pracach organizowanych przez koło łowieckie, proporcjonalnie do swych możliwości fizycznych, sprawności i umiejętności.

15. Myśliwy, uczestnicząc w życiu Związku posługuje się w mowie i piśmie tradycyjnym słownikiem łowieckim doskonaląc jego znajomość.

16. Myśliwy nie powoduje w łowisku nadmiernego niepokoju.

17. W życiu organizacyjnym i w czasie p[olowań myśliwy stosuje zasadę równości wszystkich członków PZŁ. W stosunku do kolegów, członków naganki, gości i innych osób jest uprzejmy, lojalny i koleżeński. Cechuje go szacunek i życzliwość wobec kolegów oraz gotowość okazywania im pomocy. Przyczynia się do zachowania dobrej atmosfery podczas wspólnych imprez, taktownie odnosi się do współuczestników polowań. Podporządkowuje się poleceniom kolegów pełniących obowiązki funkcyjne. Jest punktualny i słowny. Służy radą mniej doświadczonym kolegom.

18. Szczególnym szacunkiem i taktowną opieką otacza najstarszych wiekiem myśliwych, którzy z powodu ograniczonej sprawności fizycznej nie są w stanie w pełni uczestniczyć w polowaniach i pracach gospodarczych w łowisku. Przeznacza dla kolegów starszych i niepełnosprawnych wygodniejsze miejsca w pojazdach. W czasie polowania udziela im pomocy przy poszukiwaniu lub patroszeniu i przenoszeniu zwierzyny.

19. Myśliwy traktuje naganiaczy z szacunkiem i należytą troską, zapewniając im odpowiednie posiłki i chwile odpoczynku. Stara się o utrzymanie koleżeńskiej atmosfery między myśliwymi i naganką

20. Myśliwy dba o etyczny stosunek do zwierzyny. Poszukiwanie rannej zwierzyny myśliwy uważa za swój moralny obowiązek, a odnaleziona sztukę dostrzeliwuje w sposób humanitarny. Nie wyręcza się naganiaczami przy poszukiwaniu rannej zwierzyny grubej.

21. Myśliwy nigdy nie traktuje strzału do zwierzyny jako treningu strzeleckiego.

22. Poszanowanie i godne obchodzenie się z odstrzeloną zwierzyną świadczy nie tylko o kulturze myśliwego, ale także wyraża jego szacunek do przyrody.

23. W czasie polowania myśliwy zachowuje umiar i opanowanie by ni dopuścić , żeby pasja myśliwska nie przerodziła się w zachłanność. Dobry myśliwy- to niekoniecznie ten, który zostaje królem polowania.

24. Myśliwy umie wstrzymać się od strzału, jeżeli okoliczności wskazują na brak szansy ucieczki zwierza lub podniesienia strzelonej sztuki. Powstrzymuje się również od dania strzału do zwierzyny w przypadku wątpliwego własnego pierwszeństwa.

25. Myśliwy jest świadom bogatego dorobku polskiego łowiectwa, które stara się godnie reprezentować w kontaktach z myśliwymi- cudzoziemcami.

26. Dokonując odstrzałów selekcyjnych myśliwy ma na uwadze nie tylko sucha treść kryteriów, ale również swoją rolę , jaką pełni w przyrodzie.

27. Myśliwy dba o bezpieczeństwo na polowaniu. Poluje zawsze ze sprawdzoną bronią, zna jej cechy techniczne. Jest świadom swych umiejętności strzeleckich, które stale doskonali.

28. Spory powstałe w czasie myśliwi rozstrzygają w atmosferze koleżeńskości i zgodnie z przyjętymi zasadami.

29. Przebiegowi polowania towarzyszy zachowanie zwyczajów łowieckich, a przede wszystkim pasowanie na myśliwego, podawanie "złomu", urządzenie pokotu i używanie sygnałów myśliwskich.

30. Na polowaniu myśliwy występuje w estetycznym ubiorze myśliwego, odpowiadającym tradycji, ale też uwzględnia zwyczaje w jego środowisku.

31. Myśliwy otacza opieką psa myśliwskiego- towarzysza i pomocnika swych łowów. Dbą o zaspokojenie jego potrzeb, nie zmusza do wysiłku ponad jego możliwości. Użytkując psa myśliwskiego wystrzega się powstawania konfliktów z otoczeniem. Starzejący się pies myśliwski zasługuje na zapewnienie mu spokojnej starości.

32. Ograniczając liczebność szkodników w łowisku myśliwy wykazuje szczególną rozważę oraz unika zatargów z miejscową ludnością.

33. Wątpliwości związane z zachowaniem etyki myśliwy rozstrzyga we własnym sumieniu zgodnie z prawem i zwyczajami łowieckimi.

ZWYCZAJE I CEREMONIAŁ ŁOWIECKI

Jesteśmy krajem o bogatych tradycjach łowieckich. W czasie ponad tysiącletniej historii naszego państwa- a pamiętać musimy, że myślistwo było jednym z najważniejszych zajęć naszych przodków na długo przed powstaniem państwa polskiego- wykształciły się różnorodne formy zwyczajów i ceremoniału łowieckiego.

Powstała i rozwinęła się także bogata gwara myśliwska, będąca zwierciadłem życia naszych przodków, przejawem rozwoju i bogactwa naszego języka, świadectwem jednej z tradycyjnych dziedzin kultury narodowej.

Przekazując myśliwym opis zwyczajów łowieckich i ceremoniału myśliwskiego pragniemy, aby były one szeroko stosowane przez wszystkie koła łowieckie i wszystkich myśliwych, przyczyniając się do wzbogacenia form samowychowania w szeregach braci myśliwskiej, a język łowiecki był czynnikiem zespalaającym nasze środowisko.

Tradycja łowiecka jest żywą tkanką; w wielu środowiskach myśliwych powstają nowe , oryginalne zwyczaje, które wzbogacają kulturę łowiecką i tworzą nasz wspólny dorobek. Należy te inicjatywy rozwijać i kultywować.

1. Posługiwanie się językiem łowieckim

Geneza polskiego języka łowieckiego sięga zamierzchłych czasów. Kształtował się on na przestrzeni setek lat, wzbogacany ciągle rozwojem praktyki i wiedzy łowieckiej . Wpływały na niego przemiany społeczne i gospodarcze. W obrzędach myśliwskich przestrzegano obowiązku stosowania języka łowieckiego na łowach i gronie braci łowieckiej. W poemacie Flis (XVI wiek) Sebastian Klonowic pisze:

Już gębę trąbą zwać u charta musi
kto raz myśliwskiej polewki zakusi
zająca kotką, ucho już nie uchem
musi zwać słuchem
tłustego skromnym, prędkiego ciekawym
musi zwać, kto chce być myśliwcem prawym

Język łowiecki był zawsze - i jest nim dzisiaj- językiem żywym, podlega stałemu rozwojowi. Powstają nowe określenia, życie wycofuje z terminologii łowieckiej nieaktualne pojęcia. Źródłem poznania języka łowieckiego jest nie tylko książka Stanisława Hoppego Słownik języka łowieckiego- ale również czasopismo Łowiec Polski i liczne fachowe publikacje wydawane współcześnie.

2. Sygnały łowieckie

Sygnały łowieckie to przede wszystkim system porozumiewania się myśliwych. Mają one nie tylko praktyczne znaczenie w czasie wykonywania polowania, ale są nieodłącznym elementem zwyczaju myśliwskiego. Któż nie pamięta wspaniałych strof Pana Tadeusza Adama Mickiewicza- Koncert Wojskiego:

Natenczas Wojski chwycił na taśmie przypięty
swój róg bawoli długi , cętkowany, kręty (...)
Bo w graniu odzew dźwięczący, rześki: to pobudka;
Potem jęki po jękach skomlą, to psów granie;
A gdzieniegdzie ton twardszy jak grzmot, to strzelanie.

Wielowiekowa jest tradycja stosowania sygnałów łowieckich granych na rogu lub trąbce. Dawny myśliwy rozróżniał ponad trzydzieści tekstów muzycznych, ułatwiających wykonywanie polowania w trudnych puszczańskich warunkach. Dziś, poza sygnałami stosowanymi według wymogów polowań, pozostały sygnały wzbogacające obrzędy związane z łowami. Ich nazwy podajemy w odpowiednich tekstach opisujących ceremoniał łowiecki (nuty w załączeniu).

Corocznie zwiększa się liczba myśliwych znających sygnały łowieckie i biorących udział w konkursach sygnalistów. Naczelna Rada Łowiecka pragnie, by ten element tradycji wzbogacał nasze życie łowieckie.

3. Ślubowanie

Ślubowanie jest pierwszym obrzędem, z którym spotyka się każdy młody myśliwy przyjęty do Polskiego Związku Łowieckiego Staż w kole łowieckim i administracyjne kłopoty ma już za sobą: egzamin złożony wymagane prawem i regulaminem zaświadczenia i zezwolenia uzyskane, wpisowe wpłacone. Rozpoczyna życie myśliwskie. Wówczas to powinien złożyć uroczyste ślubowanie. Obrzęd ten wprowadza młodego myśliwego w klimat tradycji i obyczaju łowieckiego. Ślubowanie przeprowadza się w zasadzie w łowisku w czasie zbiórki myśliwych przed pierwszym zbiorowym polowaniem , w którym bieżę udział młody myśliwy , może również odbyć się podczas posiedzenia Wojewódzkiej Rady Łowieckiej lub innych uroczystości. Podczas ślubowania towarzyszy młodemu myśliwemu jego opiekun, który sprawował pieczę nad nim podczas odbywania stażu . Ślubowanie powinno mieć uroczysty charakter.

Ślubowanie przyjmuje przewodniczący zarządu koła, łowczy lub prowadzący polowanie. Dla uświetnienia uroczystości może w niej współuczestniczyć najstarszy wiekiem myśliwy bądź posiadacz odznaczenia " Złom".

Ślubujący wywołany zostaje z szeregu myśliwych przygotowanych do odprawy. Ślubujący powtarza tekst klęcząc na lewym kolanie, z odkrytą głową (okrycia głowy zdejmują wszyscy uczestnicy ślubowania), broń trzyma w lewym ręku, pionowo opartą stopką o ziemię, za nim stoi opiekun trzymając prawą dłoń lub kordelas na jego ramieniu.

Tekst ślubowania

Przystępując do grona polskich myśliwych ślubuje uroczyście:
przestrzegać sumiennie praw łowieckich,
postępować zgodnie z zasadami etyki łowieckiej,
zachowywać tradycje polskiego łowiectwa,
dbać o dobre imię łowiectwa i godność polskiego myśliwego.

Po wypowiedzeniu formuły myśliwy wstaje, przyjmujący ślubowanie podaje mu rękę i wypowiada słowa:

Na chwałę polskiego łowiectwa bądź prawym myśliwym, niech Ci bór darzy.

Zebrani na odprawie koledzy odpowiadają- "Darz Bór", a jeżeli jest sygnalista, gra on sygnał "Darz bór". Po odebraniu sygnału myśliwi nakrywają głowy. Przyjmujący ślubowanie opiekunowi za trud poniesiony dla dobra łowiectwa i koła. Ślubujący przyjmuje gratulacje i życzenia kolegów, a następnie wstępuje do szeregu.

4. Odprawa myśliwych przed polowaniem

Odprawa myśliwych przed polowaniem powinna mieć charakter poważny i uroczysty, jest to przywitanie myśliwych z łowiskiem (knieją - polem) i spotkanie kolegów przed łowiecką przygodą.

Sygnalista gra sygnał " Zbiórka myśliwych ". Myśliwi ustawiają się w szeregu, naprzeciwko ich naganiacze. Odprawę i polowanie prowadzi łowczy koła lub myśliwy wyznaczony przez zarząd koła.

Prowadzący odprawę wita gości, myśliwych i pomocników. Wita łowisko (knieję- pole), aby obdarzało łowców (myśliwych) sukcesem.

Następnie prowadzący dopełnia czynności przewidzianych regulaminem polowań, tj. informuje o gatunkach i ilości zwierzyny przewidzianej do odstrzału, omawia system sygnałów oraz zasady bezpieczeństwa, upewnia się o posiadaniu przez uczestników niezbędnych dokumentów.

W czasie następującego potem losowania kart stanowiskowych zachowuje się kolejność odpowiadającą godności uczestnika i zwyczajowa gościnność. Sygnał " Apel na łowy" kończy odprawę.

5. Chrzest myśliwski i pasowanie

Chrzest myśliwski - to bardzo stara ceremonia związana z przyjęciem adepta do grona myśliwych , powtarzana po ubiciu pierwszej sztuki danego gatunku zwierzyny.

Odbywa się na polowaniu. Po odtrąbieniu, o ile jest sygnalista, śmierci zwierza najstarszy funkcją myśliwy nakazuje młodzikowi klęknąć na lewe kolano i znacząc farbą ubitej zwierzyny jego czoło wypowiada słowa:

W imię Boga, św. Jerzego, św. Michała chrzczę Cię na wyznawcę św. Huberta.

Jeżeli myśliwy zdobył pierwszą zwierzynę na polowaniu zbiorowym i był to zwierz gruby, to po zakończonym miocie lub w czasie pokotu najstarszy funkcją myśliwy wywołuje z szeregu kandydata do ceremonii i wzywa do przyjęcia pasowania. W tym czasie sygnalista gra sygnał " Pasowanie ", a uczestnicy polowania zdejmują nakrycia głowy. Pasowany klęka na lewe kolano po grzbietowej stronie pozyskanego zwierza. Lewą rękę opiera na broni, prawą na zwierzu. Celebруюcy przypomina mu o obowiązkach prawego myśliwego i znaczy farbą czoło adepta, wypowiadając słowa:

Pasuję Cię na rycerza św. Huberta, bądź prawym, mężnym i uczciwym myśliwym.

Jak przy ceremonii chrztu zwyczaj nakazuje , aby nie ścierać farby do końca polowania.

Jeżeli myśliwy zdobył zwierza na polowaniu indywidualnym, to ceremonii chrztu lub pasowania może dokonać jego " starszy" kolega. Ten fakt należy podać do wiadomości członków koła na pierwszym zbiorowym polowaniu podczas pokotu.

Warto też przestrzegać zasady, żeby pierwszego upolowanego grubego zwierza młody myśliwy patroszył własnoręcznie, nie korzystając z pomocy fizycznej kolegów czy naganiaczy, lecz słuchając jedynie ich wskazówek.

6. Dekorowanie gałązką "złomu"

Złomem nazywamy krótka (20-m 30cm) gałązkę świerku, jodły , dębu, buka lub innych drzew (sosna , olcha) bądź roślin (wrzos) , typowych dla miejsca polowania.

"Złomem" czcimy każdą ubitą sztukę grubej zwierzyny. Myśliwy, któremu bór darzył staję po stronie grzbietowej ubitego zwierza , a prowadzący polowanie lub jego towarzysz na polowaniu indywidualnym odłamuje "złom" , część jego wkłada zwierzynie do gęby , jako tzw. Ostatni kęs, resztę składa na ranie postrzałowej, po czym odłamuje kawałek pomazanej farbą gałązki i na kordelasie lub kapeluszu wręcza go lewą ręką szczęśliwemu strzelcowi, podając mu prawicę ze słowami "Darz bór". Ceremonia ta może odbywać się przy dźwięku trąbki myśliwskiej głoszącej daną zwierzynę na rozkładzie (według gatunku). Otrzymaony "złom" myśliwy zakłada za wstążkę kapelusza lub przymocowuje do czapki i nosi do końca polowania.

Jeżeli zwierz został zdobyty przez samotnego myśliwego na polowaniu indywidualnym, myśliwy przed patroszeniem wkłada zwierzynie do gęby "ostatni kęs", a drugą gałązkę "złomu" przystraja własne okrycie głowy, może również zagrać sygnał " Zwierzyna na rozkładzie".

Tradycyjnie przyjęte jest, że złom, jak wskazuje nazwa, jest odłamywany, a nie obcinany nożem lub kordelasem i wręcza się go przed patroszeniem zwierzyny.

7. Pokot

Pokot- to tradycyjny sposób zakończenia łowów.

Przy ubitej zwierzynie, leżącej w określonym porządku według łowieckiej hierarchii, zbierają się myśliwi oraz pomocnicy (naganka). Zwierzynę układa się na prawym boku od prawej ku lewej stronie.

W pierwszym szeregu są wielkie drapieżniki (ryś, wilk), w następnych szeregach kolejno: łosie, jelenie, daniela, dziki, sarny, lisy i inne drapieżniki futerkowe, dalej: zające, króliki, następnie "pióro", tj. bażanty i inne ptactwo łowne. Lisy układa się z kitami wyprostowanymi na przedłużeniu linii grzbietu. Co dziesiątą sztukę zwierzyny drobnej wysuwa się o pół długości

Myśliwi stają w szeregu u czoła rozkładu, pomocnicy po przeciwnej stronie, przed nimi sygnaliści. Jeżeli pokot odbywa się o zmroku, to rozpala się ognisko lub ustawia się pochodnie.

Tradycja zabrania przekroczenia leżącej na rozkładzie zwierzyny, tak myśliwym, jak i pomocnikom.

Prowadzący polowanie składa raport najstarszemu funkcją w kole myśliwemu: p[odaje wyniki polowania, ogłasza "króla polowania" i "wicekrólów", dziękuje myśliwym i pomocnikom. Potem następuje otrąbienie rozkładu dla każdego zdobytego gatunku zwierzyny, z wyjątkiem ptactwa, które otrąbione zostaje sygnałem "Pióro na rozkładzie"

Zgodnie z tradycją w czasie raportu i otrąbienia pokotu myśliwi i pomocnicy stoją z odkrytymi głowami. Jeżeli na polowaniu nie ma myśliwego, któremu prowadzący mógłby złożyć raport, dokonuje on tylko ogłoszenia wyników polowania.

PO raporcie lub ogłoszeniu wyników polowania następuje ogłoszenie i dekoracja "króla polowania" i "wicekrólów". Wskazane jest, by pokot podsumowany został kilkoma zdaniem na temat koleżeńskiej atmosfery i zgodnego z etyką odbycia łowów. Hejnały "Koniec polowania" i "Darz bór", wysłuchane z odkrytymi głowami kończą łowy.

8. Hubertowiny

Do tradycji łowieckiej należy święcenie dnia patrona myśliwych- św. Huberta. Święto to obchodzone jest 3 listopada. Zwyczaj ten powinien być kultywowany, choć łowy odbywają się często nie w dniu patrona, lecz w najbliższym dniu wolnym od pracy.

Polowanie "hubertowskie" bywa przeważnie pierwszym polowaniem jesiennym w sezonie. Łowom w tym dniu nadaje się szczególnie uroczysty charakter. Zazwyczaj przebieg polowania jest skrócony dla zorganizowania wspólnego ogniska lub biesiady. Na "hubertowiny" powinni być zaproszeni goście mieszkający na terenie obwodu łowieckiego i współpracujący z kołem.

9. Polowanie noworoczne lub wigilijne

Polowanie noworoczne lub wigilijne należy do tradycyjnych łowów organizowanych w naszym Związku. Łowy te posiadały zawsze szczególny charakter- miały na celu zaciśnięcie koleżeńskich więzów, podkreślenie estetycznej wartości łowiectwa, wzbogacanie przeżyć myśliwskich innymi treściami niż samo polowanie.

Tradycyjnie łowy w tym dniu powinny kończyć się wcześniej, tak aby przy ognisku bądź wspólnym stole, w atmosferze koleżeństwa dokonać zbilansowani łowieckich przeżyć minionego roku, utrwalić kształtujące się na tej kanwie przyjaźnie, życzyć kolegom dobrych myśliwskich dni w następnym roku.

Są koła łowieckie , które w tym dniu, wykorzystując odbywające się łowy, Święcą prasłowiański zwyczaj dzielenia się pokarmem ze zwierzętami.

Dziś ma to inny wyraz- myśliwi przed pierwszym miotem lub pędzeniem udają się do paśników i składają tam karmę. Piękny to ukłon w stronę tradycji naszych pradziadów, warto go szerzej propagować wśród kół łowieckich.

Powszechnie uważa się , że najpowszechniejszą , klasyczną - a przy tym najbardziej "myśliwską spośród wszystkich naszych pieśni łowieckich- jest pieśń " Pojedziemy na łów ". Podajemy tekst tej pieśni w opracowaniu Wacława z Olecka (z 1833 roku).

Pojedziemy na łów, na łów, towarzyszu mój
Na łów, na łów na łowy, do zielonej dąbrowy, towarzyszu mój.
A tam biegnie zając, zając, towarzyszu mój!
Puszczaj charty za smyczą ,niech zająca pochwyca, towarzyszu mój.
Pojedziemy na łów, itd...
Aż tam biegnie sarna, sarna ,towarzyszu mój!
Puszczaj charty ze smyczą,niechaj sarnę uchwycą, towarzyszu mój!
Pojedziemy na łów, itd...
Aż tam biegnie sobol, sobol, towarzyszu mój!
Pojedziemy na łów, id.
Aż tam biegnie panna ,panna , towarzyszu mój!
Puszczaj charty ze smyczą,niechaj pannę pochwyca, towarzyszu mój!
A teraz się dzielmy, dzielmy, towarzyszu mój!
Tobie zając i sarna,a mnie sobol i panna, towarzyszu mój.
A kiedy ci krzywda, krzywda, towarzyszu mój!
Tobie siodło, a mnie koń,terazże się ze mną goń, towarzyszu mój.
A kiedy ci krzywda, krzywda, towarzyszu mój!
Moja szabla, a twój kij, terazże się ze mną bij, towarzyszu mój.
A kiedy ci krzywda, krzywda, towarzyszu mój!
Twoje gardło, a mój miecz, twoja głowa pójdzie precz, towarzyszu mój.